

Publicerad 2018-01-10 00:04 av lodjuret/seglare

Känns precis som om texten vore en repris på något redan publicerat. Men hur är det ens möjligt? Den här har ju legat i utkast sedan 2012. Gossen är inte släkt med engelska fanan 'Jolly Roger' eller 'Union Jack'.

Om stolen har sin sång II

Var och en som någon gång suttit uppe i stormasten till ett fartyg när åtta meter höga vågor sköljer över ett fartyg i trä, vet precis vad det vill säga. Ett kyrktak kan det i och för sig regna ner över, men nås inte av de starka krafter som vågor på öppna havet förmedlar. Fantasi kan dock ersätta mycket i den vägen. Unge Roger som hade fyllt nio år och som kände de flesta som bodde i byn visst att prästen skulle låta honom hållas om det alls skulle bli någon gudstjänst den dagen. Så han satt lugnt kvar, dock ivrigt spejande efter segel vid horisonten. Det han såg var rikligt med master, men inga segel på dem. Att masterna utgjordes av trädstammar var inget hinder för att de skulle ha kunnat bära segel om man bara såg litet mer noggrant efter. Roger antog helt sonika att det berodde på vädret. Det blåste nästan inte alls i grenarna och löven trots stormen i hans sinnen. När det blåser på havet skall man antingen ha seglen uppe för att få vind i dem och därför även fart på båten. Eller så stormade det så att vinden hotade att piska sönder seglen, varför det skulle vara så dags att reva dem och hoppas på att den avtog innan skeppet blev alltför illa åtgånget. När prästen kom ut igen hade Roger klättrat ner eftersom inga piratskepp varit synliga under tiden han suttit där och spanat. Prästen såg uppåt taket till och drog en suck av lättnad varpå han istället vände sig mot de uttågande ortsborna för att ta emot deras möjliga tack för besöket. Det hade varit en fin predikan, de var så nöjda med den och honom så då var också han nöjd. Det hade sjungits högt och hjärtligt, det var precis som om Rogers närvaro hade fått kvinnor, barn och män hade tagit i litet extra för att höras ända upp till honom. Ingenstans sågs Roger till, men han antog att sonen höll till någonstans i krokarna för att sälla sig till ett eller annat av de andra barnen. Prästen log över hela ansiktet och ögonen glittrade mot var och en som han tog i handen och en del händer tryckte han litet extra om det var någon som sade något litet mera än bara ett kort och kärnfullt tack. Det var en sådan vacker dag att det egentligen känts litet tokigt att ägna den till att sitta inomhus, men det var ju nu en gång för alla på det viset att just söndagen var vikt åt kyrkan.

Möjlig fortsättning följer, kanske.

Har jag nu sagt A så, ja den som lever får C.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren lodjuret/seglare med Poeter.se id #4809 innehar upphovsrätten